

Nr 170.

Af herr **Söderberg** i Hobborn, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om rätt för skogsägare till väg öfver annans mark för skogsprodukters framforslande.

Vid förlidet års riksdag väckte undertecknad en motion nr 178 i Andra kammaren om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående rätt för skogsägare till väg öfver annans mark för skogsprodukters tillvaratagande. Motionen afstyrktes af lagutskottet efter en välvillig motivering, men en reservation var bifogad utskottets betänkande af herr Lindhagen, uti hvilken han hemställde: att Riksdagen i anledning af ifrågavarande motion ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta undersöka, huruvida och i hvad mån afsevärda olägenheter vållas skogsägare genom nödvändighet för dem att begagna annans mark för utforsling af sina skogsprodukter, samt därefter för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser i syfte att i skäliga fall tillförsäkra skogsägare möjlighet därtill, därest utredningen därtill föranleder.

Under diskussionen i Andra kammaren stadgades nog den uppfattningen, att lagbestämmelser borde komma till stånd och reglera de af mig i motionen påvisade olägenheterna. Vid anställd votering beslöt också kammaren med 110 röster mot 76 — som afgåfvos för bifall till utskottets förslag — bifalla den vid betänkandet af herr Lindhagen afgifna reservationen.

Under hänvisande till frågans föregående behandling vill jag tillägga några ord.

Det erinrades under öfverläggningen, att det icke vore tillfyllest, om sådan tillfällig väg bereddes rena skogsprodukter, utan man borde

jämväl i sammanhang med detta ordna frågan om tillfällig väg öfver annans mark för framforsling af sten, grus, lera och mossa för torfströ m. m. Till denna uppfattning vill jag ansluta mig och förorda frågans pröfning i denna vidsträcktare mening.

En annan sak fördes jämväl på tal, nämligen hvilken som lämpligen borde bemyndigas — i händelse grannar icke åsämjas — öppna sådan väg. Det förefaller mig vara enklast, att Konungens befallningshafvande i länen finge i uppdrag att i de respektive kommunerna utse därtill lämpliga personer. Så t. ex. föreställer jag mig, att länsmännen i allmänhet kunde anförtros detta uppdrag eller ordförande i skogsvårdskommitté eller någon annan lämplig person.

Till slut kommer frågan om ersättning åt markägare, som lidit af intrång och åsamkats skada genom undanröjd växande skog och dylikt. Äfven den frågan bör bli föremål för pröfning, men för min del anser jag, att någon af de godemansinstitutioner, som finnas, bör kunna användas. Allt bör här göras billigt och skyndsamt.

Med anledning af hvad jag sålunda anfört, hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det täckes Kungl. Maj:t efter verkställd utredning låta utarbета och för Riksdagen framlägga sådant lagförslag, som tillförsäkrar skogsägare väg för sina produkters framforsling öfver annans mark, med bestämmelser, angifvande grunderna för beräkning af skada och åverkan, som tillfogas markägare i sådana fall.

Stockholm den 26 januari 1912.

Sam. Söderberg
i Hobbörn.
